

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Elkötetés helyben, vidéken:
 1 óra 2 K 1 óra 2 0 K
 1 évre 24 K 1 évre 3 J K

Szerkesztő: Székelyhalmi Sándor. Telefon 208.

Felélős szerkesztő: Hajós József.

Az „EGYENLŐSÉG” hiveihez.

Tekintettel arra, hogy a zsidó kérdést a zsidók helyezték napirendre, szerkesztőségünk felkéri az Egyenlőségünk szolidáris megyei zsidóságot, hogy az egyes községekből katonai szolgálatra bevonult és hősi halált halt egyenlekről lehetőségig pontos statisztikát készíttessenek és azt valamelyik lapban tessék nyilvánosságra hozni; sőt felajánljunk ama készségünket, hogy a „Fejérmegyei Napló”-ban szerkesztőségünk hajlandó nyilvánosan leközölni, hogy a zsidó honvédő készsége miként aránylik a keresztény magyarok hősi katonai szolgálataihoz. Tessék a statisztikában kimutatni, hogy a községekben hány hadköteles van, ezek közül hány keresztény és hány zsidó? Hány keresztény felmentett van s hány zsidó? — A világháborúban a községből hány keresztény halt hősi halált és hány zsidó?

Ezt most már le kell nyíltan tárgyalnunk!

A zsidók hetilapja ugyanis a legújabb számában így írt Prohászka püspökhöz és a keresztény magyarokhoz: „Minkünk épen oly jogunk van a hazához, mint Önnek; talán több is, mert mi dolgozunk a nemzetért, mialatt Önök csak éket próbáltak beléje verni. Magyarok vagyunk mint Önök és ütésre ütssel felelünk. Tessék tudomásul venni egyszer és mindenkorra, mi illen vagyunk!”

Ezt a merész állítást mi csak megbízható statisztikai kimutatás alapján hisszük valóznak. Nem vonjuk kétségbe a zsidóság korrektt részének velünk érző hazafiságát és becsületességét, de az Egyenlőséggel szolidárisnak egy részének ezt válaszoljuk:

Igen „ittthon vannak”, mi épen ezt kifogásoljuk; mert hangoztatják, hogy ép oly joguk van a mi hazánkhoz, mint a keresztény magyaroknak, de nem védik a hazát ott a frontokon, ahol a keresztény magyarok sok-sok százezrei véreznék és életük árán védik a hazát. A zsidók közül nagyon sokan „ittthon vannak”, de nem honvédőként, hanem „ittthon vannak”, mint árdragítók, láncok, reszkedők, cipőzsorások, külföldi hamisítók, panamisták, ház és telekzsorások, papírbakkancsok és pókhálóköpenyek szállítói, árufelhalmozók butor spekulánsok, gyufacsálók, hadikórházmérgezők és a többi, igen sokféle alakjai a háborus nyomor és szenvedés vámszedőinek; ittthon vannak, mint

a dolgozó és szenvedő keresztény magyarok vampirjai, Statisztikával tessék megcáfolni!

Hajós József

A tanácsos úr.

ha árut és trafikot halmoz fel, elsimítják a dolgát, — ellenben, ha a szegény asszony, akinek az úra hadbavonult, aki a gyerekeivel a megélhetés gondjával küzdök, állépi a maximális árat és 10 fillérrel drágabban mér a tejtelt, vagy a cseresznyét, lesz abból nagy eszt szigorubüntetés. Ha egy zsebény ördög korgó gyomorral kenyéret esen el, annak is alaposan elhuzzák a nótáját. Mi jámbor, naiv, küzködő emberek meg sem tudjuk érteni, hogyan lehetséges az, hogy amikor emberek milliókat, százazreket szereznek órák és napok alatt, akkor a sajtóban csak apró csepp árdragításoknak és rendelet kiadásoknak megterhelésért kapunk hírt. A kis bánosok hurokra kerülnek, a nagyok sokszor megmenekülnek az igazság sűjő keze elől, vagy ha förténik is valami, rendkívül ügyesek a vádfelelőskedésben, a hír elhallgatásában. A keresztény, a keresztény kedési vagy olyan emberek tömegéé fajult nálunk, amelyőt valósággal meg szédültek az emberek. Ma már egész szemertelentül üzik mesterkedésüket.

A gazdagodás vágya nagyobb és erősebb náluk a büntetésből való félelemlől. És minél többet szereztek, annál többre vágnak. Telhetetlenek és zsugorjai. Mindenütt ott vannak, ahol keresni lehet és sehol se találni őket, ha jótékonytságot kell gyakorolai, még a hadikölcsönjgyűzést is kerülik. És hogy lepitnak ezek a nyereszkezők! Struc módjára homokba dugják fejüket, gondolván ha ők nem látnak, őket sem látják. Ok a legjármasabbak, ha nem róluk van szó. Megütközni k ostoba kofasássonnyok, kiesi kirájerok manipulációin, amikor a büntető kéz utoléri kisded játékaikat. De ok, a nagyok, egészen természetesen találják, hogy gyarapodjanak. Mintha a világháboru

egyébtrt sem folya, csak azért, hogy néhány ember dúsagdagodjék. Nem gondolják ezek a hadinyereséget zsebravágó emberek, hogy ennek az észnélkül tomboló farsagnak keserű bőfje lehet még. Annak a sok üzérkedésnek, árdragításnak, a túrók zönség bórén való szemérmeltemen nyereszkezésnek lehet és jöhet egy radikális el-lenszere.

A háttérben gseftelők annyira bátrak és merészek, hogy nemcsak közigazgatásilag használják önmagukat, hanem bűneik mellett elég vakmerőek állani a fórumra. Nem elégszenek meg a anyagi érvényesítéssel, nekik hatalom, pozíció kell, hogy teljes súlyukkal fénhezozzanak azokra a görnyedő tömegekre, akiknek élete a

küzködés, a munka és a becsületes szegénység. Jaj annak, aki fel mer jajdulni! Jaj annak, aki egy milliomos bűnét napfényre terüi! Jaj annak, aki n m ki csiny, apró ártatlan emberek bottlásait dagasztja meg szenzációs eseményné, hanem rávállgat arra, aki a hatalom, a jólét árnyékában sütkérezve, kényelmes plüssdiványról rugja fel a kormány rendeleteit, a hatóság intézkedéseit, aszerint, amint azt a saját üzleti célja és vagyoni érdeke kívánja. És ha ilyen előkelőnek látszó közéleti férfit ér utol a rendőri kéz, az ő erkölcsük szerint az nem is bűnös, legfeljebb csak pech. És s továbbra is megmarad urnak és hangadóknak, pénzügyi tanácsosnak, cserekereskedő zúgrafikosnak.

Valamit kell tennünk!

A zsidóság hetilapja az „Egyenlőség” minősíthetetlen ádurasággal támadta meg püspökünket. Annak dacára, hogy püspökök nem szótól védelemre — mert ha kell — megtudja, ő önmagát védelmezni, mi a rajta esett sérelmet megismérséltetjük el szóval, nem csak a zsidóknak, hanem azért mert az ő ügye a mi ügyünk is. Elkerülhetetlenül szükségesnek tartom, hogy a mi Egyházmegyét, szervezetünk, írjon fel a Kath. Népszövetséghez és a ker. Néppártához, ismét nem azért, hogy Prohászka püspököt védelmébe vegye, hanem hogy a zsidó pókhdenség által a kereszténység ellen elkövetett vakmerő támadást visszaverjék. Mert végtére is itt nemcsak az „Egyenlőség” és Prohászka privát ügyéről van szó, hanem a zsidóság által a kereszténység ellen elkövetett minősíthetetlen támadásról. Kell tehát, hogy a borbé nem ferő zsidóság megertse végtére, hogy ebben a hazában ok a recipiáltak, és nem mi, következképpen ok vegyék tudomásul egyszer és mindenkorra hogy mi vagyunk „ittthon” és ok csak befogadottak a kiket ha tovább is szereznytelkednek: becsületre fogunk tanítani.

E tárgyban elfoglalt álláspontjukat nyolc nap alatt kérem pírát levelben vélem közölni, mert végtére is valamit kell tennünk!
 Csöngedy Gyula.

A VII. hadikölcsön.

Említettük, hogy a foglalkozási ágak legtöbbször sokat keresett a háborun. A tipikus hadi szállítókon kívül többnyire a gyártóiparban is felbukkant, hogy ok kerestek legtöbbször és tele vannak bankköpenyekkel, kétségtelen, hogy a gazdák keresete csakugyan számottevő volt, mégis nem törpül el mellette az a nyereség, amelyre a kereskedők tettek szert a háborus konjunktúra következtében. Bő, cipő, élelmiszer, ruha, tehérmalm, stb. elsőrendű élet-szükségleti cikk horribilis módon aragult és a raktárak, készletek csupán áremelkedés révén milliókat kerestek könynyen és kockázat nélkül a kereskedők is. Nem is szóva a luxuscikk-kereskedőkről, akik butoron, szőnyegen, ékszeren stb. egész vagyonokat kerestek, a kereskedőtársadalom általában nagy anyagi előnnyel uszta meg a háborut. Ennek ok nem elég sürün szerepelnek az ismertebb kereskedők a jegyzési listákon, noha üzleti szempontból — a vevők miatt is — helyes, ha jegyez a kereskedő hadikölcsönt és nyilvánosságra hozza jegyzését. Remélhetőleg a foglalkozási ágazat hittelmentes és képedelmes jegyzői is ki fogják használni a rövid időt.

I lapunk mai száma papíros-hiány miatt 2 oldal.

Egyes szám ára 8 fillér.

